

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/709/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1107223958
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 04. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vlčková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2017:1107223958.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vlčkovej a členov senátu JUDr. Ondreja Krajča a JUDr. Moniky Holickej v spore žalobcu: Q. J., T. R. G., F. XX, zastúpenom: SOUKENÍK - ŠTRPKA, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Šoltésovej 14, proti žalovanej: O. E. H., S. Q., T. R. T., H. XX, zastúpenej: Mgr. Karol Haťapka, advokát so sídlom v Bratislave, Drieňová 34, o zaplatenie 14.273,39 eur, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I, zo dňa 16.marca 2015, č.k. 17C 82/2008-403, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobca má nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) uložil súd prvej inštancie žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 14.273,39 eur a úrok z omeškania vo výške 6% p.a. (ročne) od 30.07.2005 do zaplatenia s tým, že o trovách konania rozhodne do 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. Po tom, ako bol jeho v poradí prvý rozsudok, ktorým žalobu zamietol, zrušený uznesením Krajského súdu v Bratislave č.k. 8Co/152/2011-130 zo dňa 31.01.2012, doplnil dokazovanie na posúdenie otázky, či došlo k odovzdaniu predmetu pôžičky v sume 430.000,- Sk (14.273, 39 eur) žalovanej a zistený skutkový stav po právnej stránke posúdil podľa § 657 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že žalobca, ktorého v spore zaťažovalo dôkazné bremeno vo vzťahu k preukázaniu odovzdania peňažných prostriedkov v žalovanej sume žalovanej, predložil listinné dôkazy, a to fotokópiu písomného vyhotovenia zmluvy o pôžičke zo dňa 29.07.2004, fotokópiu výdavkového pokladničného dokladu zo dňa 29.07.2004, výpis z peňažného denníka za rozhodné obdobie a pravdivosť svojich tvrdení preukazoval tiež výpoveďami svedkov E. E. I. H. J., očitých svedkov jeho stretnutia so žalovanou dňa 29.07.2004, na ktorom malo dôjsť k podpisu zmluvy o pôžičke a k odovzdaniu peňazí žalovanej. V súlade so závermi odvolacieho súdu uzavrel, že už samotné znenie článku 1 zmluvy o pôžičke obsahuje dojednanie strán, potvrdené ich podpismi na zmluve, že veriteľ dňom podpísania zmluvy poskytol dlžníkovi peňažné prostriedky vo výške 430.000,- Sk a na základe toho vyhlásenia možno prijať záver o odovzdaní peňazí žalovanej. Poukázal na to, že uvedené závery potvrdili aj výsluchy svedkov E. E. I. H. J., ktorí vo svojich výpovediach zhodne uviedli, že boli svedkami uzavretia zmluvy o pôžičke a obaja boli aj očitými svedkami odovzdania finančnej hotovosti v sume 430.000,- Sk žalovanej, pričom žiadne závažné rozpory v ich výpovediach nezistil. Vo vzťahu k námietke žalovanej, že obaja svedkovia boli obchodnými partnermi žalobcu, uviedol, že takáto skutočnosť v konaní preukázaná nebola, nakoľko ani jeden zo svedkov v rozhodnom čase so žalobcom spoločne nepodnikal a skutočnosť, že za "šéfov" ich považovali svedkyne žalovanej na základe ich subjektívneho vnímania pre spoľahlivý záver o určitej závislosti svedkov na žalobcovi a s tým súvisiaci záujem svedkov vypovedať v prospech žalobcu, nepostačuje. Pri hodnotení dôveryhodnosti výpovedí svedkov žalobcu vzal na zreteľ, že svedkovia

vypovedali pred súdom priamo, boli poučení o trestnoprávnych následkoch krivej výpovede a nebol zistený žiaden závažný rozpor v ich výpovediach, ktorých obsah bol v podstate zhodný s výpovedami svedkov pred Okresným súdom v Galante. Ak svedok J. R. vypovedal, že nebol prítomný počas celého stretnutia žalobcu so žalovanou a z obsahu jeho výpovede pred Okresným súdom v Galante táto skutočnosť nevyplývala, prihliadol na to, že uvedený rozpor vedel relevantne zdôvodniť. Svedkovia sa k niektorým podrobnostiam, týkajúcim sa stretnutia účastníkov, nevedeli vzhľadom na časový odstup od udalosti (takmer 10 rokov) vyjadriť, pričom svedok E. zhodne so žalobcom uviedol, že peniaze sa mali nachádzať v trezore a svedok J. uviedol, že nevie odkiaľ presne vzal žalobca peniaze, či zo stola alebo zo šuflíka a trezor nespomenul, uvedené vysvetlil tým, že od stretnutia už uplynul dlhý čas, a je preto prirodzené, že určité skutočnosti si svedkovia už nemohli pamätať. Výpovede svedkov ako jeden z dôkazov, ktorým žalobca preukazoval svoj nárok, vyhodnotil v súvislosti s ostatnými zistenými skutočnosťami, na základe čoho dospel k záveru, že aj svedecké výpovede potvrdili tvrdenia žalobcu, skutočnosti vyplývajúce z obsahu vykonaných listinných dôkazov (zmluva o pôžičke, výdavkový doklad, záznam o pôžičke v peňažnom denníku), ako aj z výsledkov znaleckého dokazovania. Tvrdenia žalobcu o odovzdaní predmetu pôžičky vo výške 430.000,- Sk žalovanej mal podporené aj výsledkami znaleckého dokazovania, keď zo záverov znalkyne jednoznačne vyplynula skutočnosť, že žalobca v čase poskytnutia pôžičky odporkyni, t.j. dňa 29.07.2004, disponoval dostatočnou finančnou hotovosťou, ktorá mu reálne umožňovala poskytnúť pôžičku vo výške 430.000,- Sk žalovanej. Vo svetle vykonaného dokazovania tak bola odstránená pochybnosť vyvolaná námietkou žalovanej, spočívajúcou v tvrdení, že žalobca nedisponoval dostatočnou finančnou hotovosťou na zaplatenie výplat študentom vyplácaných v ten istý deň, aj poskytnutie sumy 430.000,- Sk žalovanej. So zreteľom na uvedené mal za to, že žalobca uniesol dôkazné bremeno a preukázal, že medzi ním a žalovanou došlo k odovzdaniu predmetu pôžičky. Pokiaľ išlo o otázku platnosti zmluvy o pôžičke, poukázal na závery jeho predchádzajúceho rozhodnutia, s ktorými sa stotožnil aj odvolací súd. Námietku žalovanej založenú na skutočnosti, že žalobca pôžičku neevidoval v knihe pohľadávok, z čoho malo vyplývať, že pohľadávka žalobcu voči nej neexistuje, vyhodnotil so zreteľom na všetky závery vykonaného dokazovania ako nedôvodnú a nespôsobilú zvrátiť skutkový stav v prospech žalovanej, a to z dôvodu, že skutočnosť, že žalobca si nesplnil svoju povinnosť v zmysle príslušných právnych predpisov viesť riadne svoje účtovníctvo, nemôže mať vplyv pre posúdenie dôvodnosti jeho nároku v tomto konaní a poznamenal, že znalecké dokazovanie nariadené na návrh žalovanej, nebolo zamerané na zistenie tejto skutočnosti a jeho účelom bolo výlučne zistiť, či vzhľadom na stav hotovostných peňažných prostriedkov k rozhodnému dňu bolo poskytnutie sumy 430.000,- Sk žalovanej v kontexte s ostatnými zistenými skutočnosťami reálne možné. Nakoľko žalovaná sa dostala s plnením svojho dlhu do omeškania, v súlade s § 517 Občianskeho zákonníka priznal žalobcovi aj úrok z omeškania. O trovách konania rozhodol s poukazom na § 151 ods. 3 O.s.p.

2. Proti tomuto rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaná domáhajúc sa jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alternatívne jeho zmeny tak, aby bola žaloba v celom rozsahu zamietnutá dôvodiac tým, že súd prvej inštancie neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné pre zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietala záver súdu prvej inštancie, že mal preukázané odovzdanie peňažnej pôžičky fotokópiou zmluvy o pôžičke, výdavkového pokladničného dokladu zo dňa 29. 07. 2004 a výpisom z peňažného denníka za rozhodné obdobie - júl 2004. Zmluvu o pôžičke zo dňa 29. 07. 2004 považovala za úkon neplatný z dôvodu jej uzatvorenia pod nátlakom a v omyle. Poukazovala na to, že výdavkový pokladničný doklad nie je dokladom preukazujúcim reálne odovzdanie a prijatie peňažnej pôžičky, a teda i samotný vznik pôžičky. Výdavkový doklad nie je účtovným úkonom, keď nebol podpísaný príjemcom sumy a súčasne z jej strany nebol vyplnený príjmový pokladničný doklad, ktorým by potvrdila prevzatie žalovanej sumy. Namietala pravdivosť výpovedí svedkov E. E. I. H. J., ktorí nevedeli zodpovedať na otázky a ozrejmiť skutkový stav odovzdania peňažnej pôžičky, keď títo nevedeli na podrobnejšie okolnosti odovzdania pôžičky odpovedať, resp. odpovedali, že si nič nepamätajú, keď si napríklad nepamätali v akých bankovkách jej mala byť suma odovzdaná, či bankovky boli ošetrené páskou z banky. Žalobca žiadnym relevantným dokladom nepreukázal, že boli odovzdané peňažné prostriedky, že s nimi disponoval a mal ich uložené v pokladni (v trezore), keď daná skutočnosť nevyplývala zo zmluvy o pôžičke, a ani z iných účtovných dokladov. Namietala správnosť tvrdení súdnej znalkyne, že žalobca disponoval požadovanou sumou, keď znalkyňa vychádzala z peňažného denníka predloženého žalobcom a zo žiadnych iných účtovných dokladov a jej tvrdenia sú spochybniteľné, tak ako aj správnosť peňažného denníka žalobcu,

ktorému chýba komplexnosť. Poukazovala na to, že obaja svedkovia sú osoby spolupracujúce so žalobcom, poznajú sa dlhoročne, spolu podnikajú a sú finančne prepojení. Hodnovernosť výpovedí svedkov namietala aj z toho dôvodu, že išlo o osoby prítomné jej núteného, nedobrovoľného podpisu dohody o ukončení pracovného pomeru a zmluvy o pôžičke, ktorú bola nútená po cca dvoch hodinách podpísať - bola to podmienka jej uvoľnenia z miestnosti. Mala za to, že ňou navrhnuté svedkyne poskytli jednoznačné odpovede na položené otázky a potvrdili, že k odovzdaniu peňažných prostriedkov nedošlo, ako aj to, že spôsob uzatvárania zmluvy o pôžičke a ukončenia pracovného pomeru nemal štandardný priebeh. K záverom znaleckého dokazovania poukazovala na to, že pokiaľ mal žalobca poskytnúť peňažnú pôžičku z podnikateľských prostriedkov, poskytnutie peňažnej pôžičky je účtovným prípadom a ten je žalobca povinný doložiť účtovným dokladom; dokladom potvrdzujúcim účtovný prípad pri transakcii v hotovosti môže byť v sústave jednoduchého účtovníctva len pokladničný doklad, ktorý, aby sa stal účtovným dokladom, musí mať náležitosti, ku ktorým patrí nielen číslo a dátum pokladničného dokladu, ale aj číslo účtovného dokladu, pod ktorými je zaknihovaný v účtovnej knihe - peňažnom denníku, t.j. č. 959/04 - na pokladničnom doklade chýba. Zápis v peňažnom denníku nie je možné vykonať na základe pokladničného dokladu, ktorý neobsahuje základné náležitosti a k týmto patrí aj podpis dlžníka, ktorý potvrdí prevzatie hotovosti. V jednoduchom účtovníctve sa v účtovnej knihe - peňažnom denníku účtuje na základe pokladničných a bankových dokladov, a nie na základe zmlúv - tie sú evidované v pomocných účtovných knihách. V daných účtovných knihách však predmetná pôžička nikdy zachytená nebola a nebola vykázaná v účtovnej závierke - vo výkaze o majetku a záväzkoch. Bez výdavkového dokladu neexistuje doklad preukazujúci realizáciu pokladničnej transakcie / účtovného prípadu. Z listinných dôkazov predložených žalobcom nevyplýva, že disponoval finančnou čiastkou 14.273,39 eur a znalkyňa v znaleckom posudku neuviedla pravdu. Znalkyňa nevychádzala z kompletného účtovníctva žalobcu za rok 2004, ale len z predloženej kópie peňažného denníka za mesiac júl 2004, konanie znalkyne považovala za chybné, pretože ak účtovná kniha - peňažný denník nie je predložený úplne, teda od začiatku účtovného obdobia, ktorým je kalendárny rok, a vklady a výbery v ňom zaznamenané nie sú podložené účtovnými dokladmi, nemožno konštatovať, že účtovníctvo bolo vedené verne, úplne, správne a v súlade so zákonom. Peňažný denník je neúplný - nie je možné z neúplnej účtovnej evidencie dedukovať závery a jednoznačne tvrdiť, že žalobca disponoval s predmetnými finančnými prostriedkami. Ak by znalkyňa vykonala odborne svoju činnosť, zistila by, že predložená kópia peňažného denníka za mesiac júl 2004 nepreukazuje, že by žalobca disponoval 29. 07. 2004 sumou 14.273,39 eur. Vytýkala súdu prvej inštancie, že nevykonal ňou navrhnutý dôkaz výsluchom znalca. Ďalej poukazovala na porušenie daňových a účtovných predpisov žalobcom, ktorý si nesplnil svoju daňovú a oznamovaciu povinnosť v roku 2009, kedy ukončil svoje podnikanie - živnosť. V tejto súvislosti poukazovala na to, že napriek zákonnej povinnosti žalobca nepredložil žiadne daňové priznanie. Keďže žalobca nepodal daňové priznanie, nedisponuje účtovnými dokladmi z roku 2009, napriek tomu, že pri zániku svojej podnikateľskej činnosti sa musel vyporiadať s nárokom voči nej. Žalobca, ak bol nárok voči nej zúčtovaný, musel disponovať s ďalšími účtovnými dokladmi z roku 2010, preukazujúcimi existenciu pohľadávky voči nej. Z daňových dokladov za účtovné obdobie roku 2005 vyplýva, že žalobca neevidoval ako podnikateľ nárok z pôžičky voči nej, a v roku 2010, kedy ukončil svoju podnikateľskú činnosť, mohol ako fyzická osoba prevziať na seba, vo svoj prospech, výlučne práva vyplývajúce z účtovníctva. Žalobca žalovaný nárok už v roku 2005 neevidoval ako účtovnú pohľadávku, tak ju nemohol evidovať potom ani v roku 2010. Zastávala preto názor, že žalobca nepreukázal svoju aktívnu legitimitáciu v konaní. Namietala, že odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie je nedostatočné a nepresvedčivé.

3. Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovanej uviedol, že sa stotožňuje s právnymi závermi súdu prvej inštancie a má naďalej za to, že v konaní uniesol dôkazné bremeno a preukázal, že finančné prostriedky vo výške 14.273,39 eur poskytol žalovanej na základe zmluvy o pôžičke, ktorá porušila svoj zmluvný záväzok vrátiť mu tieto finančné prostriedky v dohodnutej lehote najneskôr do 29. 07. 2005. Poskytnutie peňažných prostriedkov považoval za preukázané tým, že žalovaná túto skutočnosť podpisom zmluvy o pôžičke potvrdila a v tejto súvislosti poukázal na znenie článku 1 zmluvy o pôžičke, v ktorom nebol vyjadrený jeho záväzok poskytnúť žalovanej peňažné prostriedky, ale konštatovanie o reálnom poskytnutí peňažných prostriedkov. V tejto súvislosti zároveň poukázal aj na článok III bod 5 zmluvy o pôžičke. Poznámeneal, že na platné uzatvorenie zmluvy o pôžičke nie je nevyhnutné vydať dlžníkovi výdavkový pokladničný doklad s náležitosťami, ktorých sa žalovaná v podanom odvolaní dovoláva. Mala za to, že v konaní bolo preukázané, že zmluva o pôžičke bola uzatvorená platne, neboli preukázané tvrdenie žalovanej, že by bola uzatvorená z jej strany pod nátlakom, neslobodne, v omyle alebo v tiesni a v tomto smere

považoval tvrdenia žalovanej za účelové a ničím nepodložené. Poukázal na to, že svedkovia E. E., H. J. potvrdili vo výpovedi, že peňažné prostriedky odovzdal žalovanej, čo vyplýva aj zo zápisu v peňažnom denníku a žalovaná nebola k podpisu zmluvy potvrdzujúcej prevzatie peňažných prostriedkov, žiadnym spôsobom donútená. Na podporu svojich tvrdení poukázal aj na časť odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 02. 08. 2007 v konaní vedenom pod sp.zn. 7C 143/2004. Skutočnosť, že uvedení svedkovia s ním spolupracujú v rámci podnikania, podľa neho neovplyvňuje hodnovernosť ich výpovedí. Za nedôveryhodnú považovala výpoveď svedkyne R. T., ktorá uviedla vo svojej výpovedi viacero skutočností, ktoré boli v rozpore s jej predchádzajúcimi vyjadreniami, ktoré uviedla pri výsluchu na pojednávaní dňa 02. 08. 2007 v konaní pred Okresným súdom Galanta pod sp.zn. 7C 143/2004. Vo vzťahu k nariadenému znaleckému dokazovaniu zotrval na svojej argumentácii, že skutočnosť, či si splnil alebo nesplnil svoje účtovné a daňové povinnosti vo vzťahu k poskytnutej pôžičke, nemôže mať žiaden vplyv na to, či samotná pôžička bola poskytnutá žalovanej. Poukázal na závery znaleckého posudku, z ktorých vyplýva, že dňa 29. 07. 2004 disponoval dostatočnými finančnými prostriedkami na poskytnutie pôžičky žalovanej, riadne podpísaná zmluva o pôžičke bola prvotným účtovným dokladom, na základe ktorého boli vykonané ďalšie účtovné záznamy a poskytnutie pôžičky je riadne zapísané v peňažnom denníku pod poradovým číslom 135. Uviedol, že žiadne právne predpisy nepodmieňujú platnosť zmluvy o pôžičke, ako ani jej vznik ako reálneho úkonu, tým, že veriteľ, ktorý je podnikateľom poskytujúcim pôžičku, musí najprv splniť účtovné a daňové predpisy na to, aby mohla pôžička vzniknúť, a preto nesúhlasil s tvrdením žalovanej, že poskytnutie pôžičky musí preukazovať najskôr prostredníctvom účtovných dokladov. Zmluva, v ktorej zmluvné strany potvrdili poskytnutie pôžičky, je účtovným dokladom, ktorý poskytnutie pôžičky preukazuje a v danej veci je najdôležitejším a najzákladnejším listinným dôkazom preukazujúcim poskytnutie pôžičky. Mal za to, že predložením zmluvy o pôžičke, peňažného denníka, ako aj svedeckými výpoveďami, bolo preukázané jeho tvrdenie, že zmluva bola platne uzatvorená a finančné prostriedky v zmysle zmluvy boli žalovanej poskytnuté, ktorá ich prevzala. Z uvedených dôvodov navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť.

4. Odvolací súd; s poukazom na § 470 ods. 1, 2 zák. č. 160/2015 Z.z. , Civilný sporový poriadok (ďalej len "CSP") účinného od 01.07.2016; preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach uplatňovaných odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP) dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné.

5. V posudzovanej veci súd prvej inštancie doplnil dokazovanie na okolnosti, za ktorých malo dôjsť k odovzdaniu peňažných prostriedkov žalovanej titulom poskytnutia jej pôžičky žalobcom na základe (platne uzatvorenej) zmluvy o pôžičke zo dňa 29.07.2004 v intenciách uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31.01.2012 č.k. 8Co/152/2011-130, jeho skutkové zistenia majú oporu vo vykonanom dokazovaní, keď vzal do úvahy všetky rozhodujúce skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, z prednesov sporových strán a z obsahu spisu vyplynuli najavo, následne tieto; v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov; dôkladne vyhodnotil a dospel tak k správnym skutkovým záverom, z ktorých vyvodil aj zákonu zodpovedajúce závery, keď s poukazom na § 657 Občianskeho zákonníka dospel k právnomu záveru, že žalovanej vznikla povinnosť vrátiť žalobcovi peňažné prostriedky vo výške žalovanej istiny poskytnuté jej žalobcom na základe zmluvy o pôžičke zo dňa 29.07.2004 a svoje úvahy vedúce k priznaniu žalovanej pohľadávky; spolu s príslušenstvom; aj riadne odôvodnil, keď svoj myšlienkový postup dôkladne vysvetlil s poukazom na konkrétne (rozhodujúce) skutočnosti zistené z vykonaných dôkazov a z nich vyplývajúce skutkové závery, citoval relevantné ustanovenia zákona, ktoré na zistený skutkový stav; s odkazom na súvisiacu judikatúru; aplikoval, a dostatočne sa vysporiadal aj podstatnou argumentáciou a námietkami sporových strán, a preto žalovaná nedôvodne namieta, že napadnutý rozsudok nie je dostatočne odôvodnený a presvedčivý.

6. Podstata odvolacích námietok žalovanej smeruje k nesprávnemu hodnoteniu výsledkov vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie. Odvolací súd však tieto námietky nepovažoval za dôvodné, keď nezistil, že by v úvahách súdu prvej inštancie pri hodnotení vykonaných dôkazov existovali logické rozpory, a že by považoval za zistené niečo, čo sa v spise nenachádzalo, resp. že by opomenul niečo podstatné, čo z obsahu spisu vyplývalo. Zo žiadneho ustanovenia zákona nevyplýva, akú výpovednú, resp. dôkaznú hodnotu má súd tomu ktorému vykonávanému dôkazu priradiť, keďže pri hodnotení

dôkazov je súd zásadne slobodný a je obmedzený iba svojím vnútorným presvedčením, pričom svoj hodnotiaci záver je povinný stručne a jasne odôvodniť. Len odlišný názor žalovanej na dôkaznú silu jednotlivých listinných dôkazov a hodnotenie svedeckých výpovedí, nie je, s ohľadom na zásadu voľného hodnotenia dôkazov, spôsobilý spochybniť správnosť skutkových záverov súdu prvej inštancie. Do obsahu základného práva strany podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane práv a ľudských slobôd, nepatrí právo strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov.

7. So zreteľom na uvedené odvolací súd považuje skutkové a právne závery súdu prvej inštancie za správne, a v celom rozsahu sa preto stotožňuje s dôvodmi uvedenými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, ktoré viedli súd prvej inštancie k týmto záverom, tieto si osvojuje v celom rozsahu a v podrobnostiach na ne odkazuje. Obsah odvolania žalovanej nie je spôsobilý spochybniť správnosť záverov súdu prvej inštancie, na ktorých založil svoje rozhodnutie, keď žalovanou uplatňované odvolacie dôvody neboli založené na takej argumentácii, ktorá by bola spôsobilá prívodiť zmenu skutkového stavu oproti tomu, ako bol ustálený súdom prvej inštancie.

8. S poukazom na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 CSP.

9. Na zdôraznenie jeho správnosti poukazuje odvolací súd na niektoré podstatné sporné otázky z hľadiska námietok tvrdených žalovanou v rámci uplatňovaných odvolacích dôvodov.

10. V danej veci súd prvej inštancie postupoval v procese dokazovania plne v súlade so zásadami vyplývajúcimi z § 132 O.s.p., keď dospel ku skutkovému záveru, že žalobca odovzdal žalovanej peňažné prostriedky v sume 430.000,- Sk (14.273,39 eur) titulom poskytnutia pôžičky, keď rozpory vo výpovedi žalobcu a žalovanej týkajúcich sa poskytnutia pôžičky, posúdil vo väzbe na jednotlivé vykonané dôkazy, ktorých relevantnosť a dôveryhodnosť vzájomne vyhodnotil a dospel k správne záveru, že žalobca uniesol dôkazné bremeno ohľadne svojho tvrdenia o odovzdaní predmetu pôžičky žalovanej, ktorá svojím podpisom na zmluve o pôžičke potvrdila, že žalobca ako veriteľ jej poskytol pôžičku vo výške žalovanej sumy, s ktorým listinným dôkazom korešpondujú aj výpovede priamych svedkov E. E. I. H. J., prítomných pri podpisovaní zmluvy o pôžičke a odovzdávaní peňažných prostriedkov žalobcom žalovanej, a ktorého obsah nepriamo potvrdzujú aj závery vyplývajúce zo znaleckého posudku č. 18/2014 o tom, že žalobca disponoval dostatočnými peňažnými prostriedkami na poskytnutie pôžičky.

11. Priamym dôkazom, z ktorého žalobca vyvodzoval odovzdanie peňažných prostriedkov žalovanej, bola zmluva o pôžičke, v ktorej čl. I strany vyhlásili, že žalobca poskytol žalovanej peňažné prostriedky vo výške 430.000,- Sk, čo obe strany potvrdili svojím podpisom na zmluve. Tento dôkaz oprávňoval prijať záver o odovzdaní peňažných prostriedkov žalovanej, pokiaľ nebol zásadným spôsobom spochybný inými dôkazmi v konaní. Odovzdanie peňažných prostriedkov žalovanej zhodne potvrdili vo svojej výpovedi aj svedkovia E. E. I. H. J.. Ich svedecké výpovede; ktoré potvrdzovali pravdivosť obsahu uzavretej zmluvy o pôžičke; považoval aj odvolací súd za vierohodné, vzhľadom na to, že tieto neboli vo vzájomnom rozpore a korešpondovali aj s výpoveďami týchto svedkov na Okresnom súde Galanta vo veci pod sp.zn.7C 143/2004. Pokiaľ sa aj svedok H.. J. vyjadril, že nevie, či žalobca vytiahol peniaze zo šuflíka alebo ich mal na stole, v tejto časti rozpor jeho výpovede so svedeckou výpoveďou E.. E. bol spôsobený tým, že prišiel na stretnutie až neskôr. Správne vyhodnotil súd prvej inštancie aj tú skutočnosť, že svedkovia si nepamätali na detaily okolností odovzdania pôžičky, keď poukázal na značný odstup času ich svedeckej výpovede od udalosti. Nakoľko svedkovia osobne neprepočítavali peniaze, nemuseli vedieť, v akých bankovkách boli vyplatené. Len skutočnosť, že svedkovia sa so žalobcom poznali a spolupracovali s ním, neoslabuje dôkaznú hodnotu ich svedeckej výpovede do tej miery, že by na ňu nebolo možné v rámci hodnotenia dôkazov vôbec prihliadnuť. Žalovaná nedôvodne spochybňuje výpovede týchto svedkov argumentom, že títo svedkovia boli prítomní jej núteného podpisu dohody o skončení pracovného pomeru a zmluvy o pôžičke, ktoré skutočnosti v konaní neboli ničím preukázané. Na základe týchto priamych dôkazov tak možno vyvodiť záver, že došlo zo strany žalobcu k reálnemu odovzdaniu peňažných prostriedkov žalovanej. Rovnako v konaní vyhotovený znalecký posudok č.18/2014 tento záver; ako nepriamy dôkaz; potvrdzuje, keď z neho

vyplýva, že žalobca disponoval dostatočnými peňažnými prostriedkami, aby mohol v hotovosti peňažné prostriedky v žalovanej výške poskytnúť žalovanej.

12. Tieto dôkazy, ktoré na preukázanie svojich tvrdení navrhoval žalobca, boli oslabené výdavkovým pokladničným dokladom, ktorý žalobca síce vystavil a zaúčtoval v peňažnom denníku, tento však nebol podpísaný žalovanou ako príjemcom, resp. nebol súčasne vystavený príjmový pokladničný doklad podpísaný žalovanou o prijatí peňažných prostriedkov. Za stavu, keď žalovaná svojím podpisom na zmluve o pôžičke potvrdila jej poskytnutie žalobcom, a táto zmluva je taktiež (prvotným) účtovným dokladom, nemožno považovať neúplne vystavený a žalovanou nepodpísaný výdavkový doklad; odvolávajúci sa na zmluvu o pôžičke; za dostatočne spôsobilý dôkaz spochybníť priamymi dôkazmi preukázané odovzdanie peňažných prostriedkov. Rovnako zo znaleckého posudku vyplývajúca skutočnosť, že žalobca uvedenú pôžičku riadne neevidoval v rámci svojho účtovníctva, neplnil si riadne svoje účtovné a daňové povinnosti, nie je; ako nepriamy dôkaz; spôsobilá dostatočne vyvrátiť skutkový záver o odovzdaní peňažných prostriedkov vyvedený z priamych dôkazov. Zo znaleckého posudku navyše vyplýva, že žalobca nevedel riadne svoje účtovníctvo vo viacerých smeroch a nešlo len o chybné neevidovanie spornej pohľadávky.

13. Nenáležitá je tiež námietka žalovanej, že žalobca nie je v spore aktívne legitimovaným, založená na argumentácii, že pokiaľ žalovaný nárok v účtovníctve neevidoval v roku 2005, nemohol ho evidovať ani v roku 2010, kedy ho po ukončení podnikateľskej činnosti nemohol prevziať na seba ako fyzická osoba. Odvolací súd zastáva názor, že neevidovanie spornej pohľadávky v účtovníctve žalobcu ako podnikateľa pri ukončení jeho podnikateľskej činnosti (živnosti), nemá vplyv na aktívnu legitimáciu žalobcu ako veriteľa domáhať sa vrátenia pôžičky.

14. Pokiaľ sa žalovaná odvolávala na výpovede ňou navrhnutých svedkýň, tieto sa nevedeli bližšie k okolnostiam poskytnutia pôžičky vyjadriť, nakoľko stretnutia neboli prítomné, a ani výpoveď svedkyne R.. T., v ktorej boli v porovnaní s jej predchádzajúcou výpoveďou viaceré rozpory, nebola spôsobilá prívodiť iné hodnotenie svedeckých výpovedí E.. E. I. H.. J..

15. Pokiaľ žalovaná poukazovala na to, že znalkyňa nevychádzala z kompletného účtovníctva žalobcu, odvolací súd poznamenáva, že táto skutočnosť bola objektívne spôsobená tým; a vyplýva to aj zo samotného znaleckého posudku; že žalobca ukončil podnikateľskú činnosť a uplynuli aj zákonné archivačné lehoty pre účtovnú dokumentáciu.

16. Pri posúdení námietky žalovanej, že súd prvej inštancie zistil neúplne skutkový stav, pretože nevykonal ňou navrhované dokazovanie výsluchom znalkyne, vychádzal odvolací súd z obsahu zápisnice z pojednávania zo dňa 23.02.2015, z ktorej zistil, že strany po poučení podľa § 120 ods. 4 O.s.p. nemali ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania, a preto správne súd prvej inštancie uznesením vyhlásil dokazovanie za skončené. Pokiaľ teda bola žalovaná riadne poučená o povinnosti predložiť alebo označiť všetky dôkazy najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie v súlade s ust. § 120 ods. 4 O.s.p., pričom v prvoinštančnom konaní netrvala na vykonaní dôkazu výsluchom znalkyne, nedôvodne vytýka súdu prvej inštancie, že zistil neúplne skutkový stav, pokiaľ tento dôkaz nevykonal.

17. O nároku na náhradu trov tohto odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Žalobcovi, ktorý mal v tomto odvolacom konaní úspech v celom rozsahu, priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu, ktoré mu vznikli v súvislosti s uplatnením jeho práva. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

18. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí,

ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP). Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP). Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP). Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods.1 CSP) . Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).